

la correspondència de la mili, quan m'escrivia amb l'Espriu.

—Ostres!

—És que jo vinc d'Arenys, també. I, de fet, he tingut la satisfacció de treballar a diferents nivells amb tota una generació que m'ha aportat molt: el Pedrolo, que va traduir la primera obra que es va fer a l'estat espanyol de Christopher Hampton, i vam fer *Quan va ser el darrer cop que vas veure la mare?*; el Joan Oliver...

—La llista d'actors i actrius amb els quals heu col·laborat també té un pes específic.

—Perquè jo no proposo la repetició: si em repeteixo, m'avorreixo, i si m'avorreixo, com puc entretenir els altres? Per això sempre furgo. I per això m'agrada el plaer de la diferència. Quan truco al Coronado per fer *Anita no perd el tren*, no li proposo un *pijo* o un periodista: li faig fer un obrer de la construcció. A qui se li acut, això! Doncs a partir d'allà la seva carrera fa un tomb. M'agrada el risc. I als actors que ho són de veritat, també. I saben que amb mi sempre tindran aquest plaer per la cosa nova. No m'agrada que la gent se m'arrepapi perquè jo no sóc un *tio* arrepatat.

—Ni en les formes, tampoc.

—Si ara he fet aquesta història amb el Puntí és perquè em servia per explicar

un tema molt meu, però també perquè ho podia fer d'una manera que m'agrada, que té a veure amb el minimalisme, amb el plaer pel fragment. Trenco l'esquema de plantejament-nus-desenllaç però m'invento allò dels temps musicals per explicar a l'espectador el canvi de to, per donar normes: *Allegro assai*, *Moderato tempo giusto*, *Andante affettuoso* i, per acabar, posem els personatges tots junts: *Finale rondo*.

—La veu en *off* hi té una presència destacada: voluntat literària?

—Sí, sí. Sempre he tingut una vena literària. Potser en aquesta pel·lícula hauria pogut posar-n'hi menys, de veu en *off*, però és que m'hi agrada. També n'hi ha a *Amor idiota*, a *Anita no perd el tren*... I és que, mira, després de fer aquesta pel·lícula he tornat a veure unes quantes obres del gran cinema clàssic americà, i utilitzava la veu en *off* d'una manera brutal: penso en *Carta a tres esposas*, del Mankiewicz, *Cautivos del mal*, del Minnelli...

—I els vostres films, els reveieu?

—No gaire: no m'agrada sacralitzar-los: ara ja estic en un altre viatge. Ara segurament en faré un d'època, dels anys setanta. No en puc dir res, encara, però us sorprendré.

Núria Cadenas

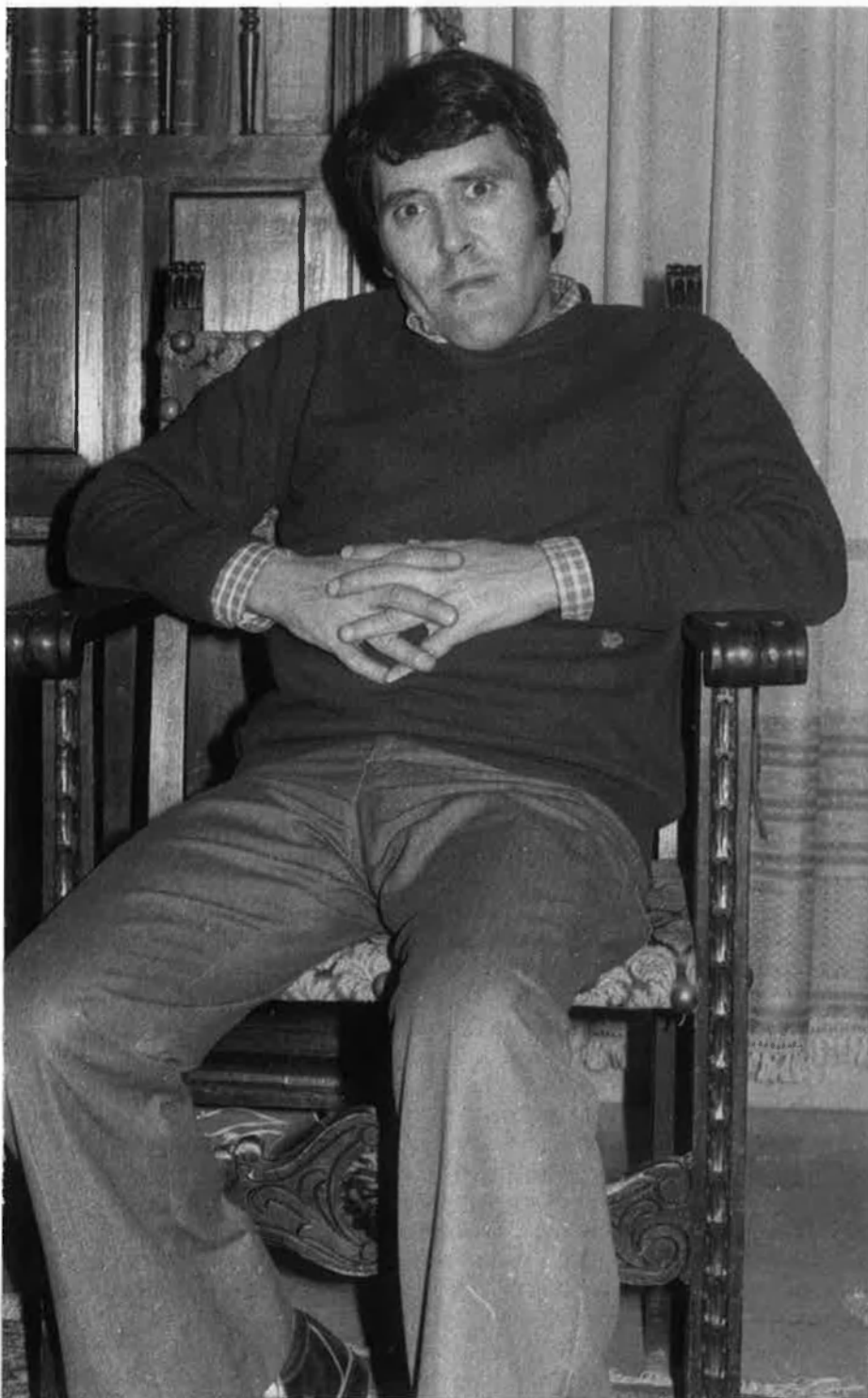
Una persona gairebé invisible, poeta quasi sense rostre: Miquel Bauçà. Mort ara fa un any a Elna, Catalunya, tot sol, com sempre sol estar. Un home que tenia un univers interior diferent al de la resta dels mortals. Que fugia d'una obsessió d'allò que interessa a la resta de mortals. I en tal mesura que gairebé no hi ha fotografies seves. La biografia és misteriosa té pinzellades conegudes de detalls sobre la seva peculiar forma de vida aïllada: visqué en una casa a Mallorca, i ja amb residència a Barcelona, no mantenien un fràgil i únic contacte amb el món a través d'un apartat de correus. Aspectes, doncs, que ja donen una idea de la personalitat tan peculiar de Miquel Bauçà. Un home que no solament és d'interès públic, sinó que va passar desapercebut per tothom. Però potser ho aconseguí, però no la seva obra, que aixeca l'admiració d'entusiastes i afeccionats a la poesia.

I ara, amb el reportatge de TVC, ja podrà conèixer millor. Televisió de Catalunya i la productora Diagonal TV, en col·laboració amb l'Institut Català d'Indústries Culturals (ICIC) i l'Institut Ramon Llull (IRL), s'afrentat el repte de contar com era el poeta en un documental, *Miquel Bauçà: poeta invisible*, del qual és responsable el director de cinema mallorquí Agustí Villaronga, amb guió compartit amb Miquel Obiols i Jordi Coca, i amb l'actor Pep Tosar en el paper del poeta. El programa es transmetrà el passat divendres dia 10 a la nit pel 33, però als que no l'hagin pogut veure, es projectarà de nou el proper 9 de març al Museu d'Història de Catalunya, en el marc de les jornades que hi organitzarà l'Institut d'Estudis Baleàrics i en les quals es presentarà l'exposició "Indústries culturals, la literatura catalana a les Illes Balears. El segle XX". Amb prioritat a la projecció se celebrerà una taula rodona sobre la persona i l'obra de Miquel Bauçà, a la qual participaran Manel Guerrero, Carles Hac Mor i Biel Mesquida.

Bauçà a través de testimonis. El passat 1 de febrer es presentà a Barcelona el documental, amb la presència de Francesc Escribano, director

Miquel Bauçà, poeta invisible

Amb aquest títol, TVC ha produït un documental sobre l'estranya vida i la genial obra del poeta Miquel Bauçà (Felanitx, 1940 – Barcelona, 2005).

TVC; Carme Ponte, de l'ICIC, i Xavier Folch, director de l'IRL, a més de tots els abans citats i un nombrós grup d'interessats en la personalitat i obra del poeta. Tanta gent s'hi feu present, a l'acte, que la sala del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona s'omplí de gom a gom.

La producció ha estat enregistrada a Barcelona i al poble mallorquí on va néixer i viure Bauçà, Felanitx. El periodista Andreu Manresa, nadiu del mateix poble i coneixedor de l'univers local de Bauçà, va fer de guia per a l'equip de producció i va aportar el seu testimoni. L'actor Pep Tosar duplica la seva interpretació: per una banda és el poeta i, per l'altra interpreta el paper de l'investigador que recull documentació sobre el seu interpretat. L'acurada feina audiovisual es teixeix a través de les paraules, records i impressions que aporten diverses persones que conegueren Bauçà. A més del periodista Manresa, per exemple, escoltem les veus dels escriptors Bartomeu Fiol, Biel Mesquida, Antònia Vicens i Maria Antònia Oliver, o del fotògraf Pere Pons.

D'aquesta manera l'espectador es fa una idea del personatge misteriós a través d'un repàs biogràfic, que va des de la infantesa en el seu poble natal fins a la maduresa vital que el portà a viure tot sol en un pis de Barcelona, el qual retrata mitjançant les vivències que experimentà i, sobretot, pel seu llegat: la genial obra poètica, amb *Carrer Marsala*, *El vellard*, *Obra poètica*, *Somnis* o *El canvi*. Amics i coneguts –com els citats, a més de la seva germana– ofereixen detalls, explicacions i opinions que contextualitzen una biografia misteriosa com poques, la d'un poeta amb una obra de vigor extraordinari. Tan extraordinària com fou la seva vida, aïllada de la resta del món fins al punt de fer-se gairebé invisible, excepte per l'obra que ha deixat i, ara també, pel documental que mostra dins del possible el tan poc visible personatge.

Miquel Payeras